

LA PORTA ESTAVA OBERTA

Adelaida Frías

<http://www.obresdeteatre.com>

- 27 pàgines -

Personatges per ordre d'aparició:

- 1- EVA
- 2- MISSATGER (noi o noia)
- 3- SÍLVIA (núvia)
- 4- MARTÍ (NA) (company(a) de pis
- 5- JOAN (A) (company(a) de pis
- 6- VEI (NA)

Si es vol, una mateixa actriu pot fer els papers de la Sílvia i la veïna.

Un menjador de pis d'estudiants, una mica desendregat. Al cantó dret, una taula amb una pila de papers i carpetes, algun plat, un parell de vasos, un pot de cafè en pols i una ampolla d'aigua, per exemple. Al seu voltant dos tamborets i una cadira, amb la bossa de l'Eva penjada del respall.

Al cantó esquerre, més al fons, un sofà vell (o tres cadires cobertes amb una tela per simular un sofà), amb un barnús sobre el respall. Al sofà també hi ha un o dos coixins amb un mòbil amagat a sota. Al seu costat, a terra, un munt de llibres i una manteta rebregada.

Per l'esquerra es va cap als dormitoris, i per la dreta se surt al replà de l'escala.

ESCENA 1

Se sent música de piano una mica forta. Per sobre de la música sona el timbre de la porta. Primer un toc curt, però com que ningú no va a obrir, torna a sonar aquesta vegada una mica més llarg, i finalment un toc llarg i insistent.

L'Eva entra per l'esquerra, travessa ràpidament el menjador cap a la dreta, i obre la porta. El timbre deixa de sonar, però la música continua. Entra el missatger amb un sarró ple de cartes i paquets, un casc de moto al braç, i una carta a la mà.

MISSATGER : — (alça la veu per sobre de la música, llegint l'adreça de la carta)

Escala Prim, Eva?

L'Eva fa el gest de no sentir res.

MISSATGER : — (*més fort*) **Eva Escala Prim?**

EVA : — (*es gira cap a l'esquerra amb cara d'exasperació i crida*)

Martíiiiiiiii !

MISSATGER : — (*cridant ben fort*) **No, no! Martí no!** (*la música s'atura en sec, però ell encara està cridant*) **Eee-va!**

EVA : — (*se sobresalta i es gira cap a ell, irritada*) **Què-èè!**

MISSATGER : — (*fa un pas enrere, torbat*) **No, perdoni, és que no se sentia...**

Eva Escala Prim; és vostè?

EVA : — **Eva sí, però la resta no.**

MISSATGER : — **Ah, és que no s'entén bé. Està escrit a mà i...**

(*tornant a desxifrar el sobre*) **Es-ca-la Prim, E-va.**

EVA : — **Que no, que no; aquí no és.**

MISSATGER : — **No? Segur?** (*la mira, dubtant*)

EVA : — **A veure, a tu què et sembla? Si jo fos aquesta dona, t'agafaria la carta i ja està.**

MISSATGER : — *(sospira, cansat)* Perdona. És el meu primer dia de feina.

EVA : — Val, no passa res. Adéu; que hi hagi sort.

MISSATGER : — Espera; sap si viu a un altre pis? *(desxifrant)* Es-ca-la-Prim...

EVA : — Ho sento; no la conec.

MISSATGER : — Ai, perdona, em sembla que... Sí, sí! *(trionfal)* El que posa és “escala primera”. No “Eva” *(mira l’Eva somrient)* Escala primera! Que bo, no?

EVA : — *(impacient)* Boníssim. L’escala primera és aquesta, o sigui que vas bé.

MISSATGER : — *(content)* Ah, perfecte. Moltes gràcies!

Entra la Sílvia per la dreta, molt arreglada, i mentre parla es mira de dalt a baix el missatger, que es creua amb ella i surt.

SÍLVIA : — Ei; que teniu la porta oberta!

EVA : — Hola Sílvia. *(es fan un petó)* Passa. *(va cap al sofà)*

SÍLVIA : — *(indicant el missatger que ja no hi és)* T’ha portat la meva invitació?

EVA : — *(s’atura i es gira a mirar-la)* Quina invitació?

SÍLVIA : — Ah, no t’ha arribat? Encara no ho saps?

EVA : — No; no sé res.

SÍLVIA : — T’he de donar una súper notícia, cari!

(...)

ESCENA 3

(...)

entra la Joana molt eufòrica. S’atura a mig camí del sofà i apunta en Martí amb el dit.

JOANA : — Ei, nano! M'has de felicitar!

MARTÍ : — (*desmenjat, sense bellugar-se del sofà*) A tu també?

JOANA : — (*llença la bossa sobre el sofà*) Que m'han donat el curro! Ja tinc feina, Martí!

MARTÍ : — (*s'aixeca i li encaixa la mà, irònic*) Felicitats, per fi podràs pagar la teva part del pis!

JOANA : — Que sí, home, que sí! Us aniré pagant tot el que us dec.

MARTÍ : — (*li pica l'esquena*) Això sí que és una bona notícia!

JOANA : — (*es deixa caure al sofà*) Ja era hora que tingués una mica de sort.

MARTÍ : — (*s'asseu damunt la taula*) I de què va, aquesta feina?

JOANA : — (*sospira*) No, res de xulo, eh? Moltes hores i mal pagades.

MARTÍ : — (*burleta*) Ah, no t'han agafat per la gira internacional de "La Cubana"?

JOANA : — Calla, calla! (*riu*) Repartir pizzes a domicili, i encara gràcies.

MARTÍ : — Home, això també és teatre, no? "Aquí té la seva pizza, senyora, deliciosa i ben calentona!

JOANA : — Psè. Per cert... mmmm (*dubta i s'atura*)

MARTÍ : — (*el mira i espera uns segons*) Per cert, què?

JOANA : — Bé, doncs queeee... (*es rasca l'orella*)

MARTÍ : — Ui, ui, ui! Ja tremolo. Què passa?

JOANA : — Que per aconseguir la feina...mmmm... calia tenir moto.

MARTÍ : — (*sec*) Ah, si? Moto.

JOANA : — És que si deia que no en tenia, em quedava fora.

MARTÍ : — (*sec*) Ja.

JOANA : — (*s'incorpora*) Martí, tio.

MARTÍ : — *(rebufa)* Ja saps que la necessito. Quan acabo de tocar al Mai
Tanquis ja no hi ha metro.

JOANA : — *(s'aixeca com una molla i se li acosta)* Sí, sí, sí, sí, sí. Jo te la torno
just abans que marxis a la feina, sense problema.

MARTÍ : — *(neguitós)* Joana, jo no puc fer tard. He d'arribar SÚ-PER puntual.

JOANA : — *(li posa una mà damunt l'espatlla i el mira als ulls)* Cap problema,
t'ho juro. A més, pago la gasolina.

MARTÍ : — *(incrèdul)* Pagues la gasolina? La teva, vols dir.

JOANA : — No, no; la teva també. Em passes els tiquets i ja està. He dit que
vivía lluny, i m'ho cobreixen.

MARTÍ : — Caram. *(s'ho pensa)* Interessant. *(s'ho pensa)* És que hauria
d'estalviar per a un piano elèctric, que el meu fa vergonya.

JOANA : — *(animada)* És clar que sí! Podem ser socis, no?

MARTÍ : — *(es passa la mà pel front)* Espera, espera; que em fiques a un
embolic.

JOANA : — Que no, que no; confia en mi!

MARTÍ : — *(dubtant)* Mmmm... És que és una moto bastant carraca, saps?

JOANA : — *(il·lusionada)* Tant és; no m'importa.

MARTÍ : — No, no; a mi sí que m'importa. Vull dir que s'ha de tractar bé.

JOANA : — Com si fos meva, la tractaré. *(li presenta la mà oberta)*
Què, som socis?

MARTÍ : — *(sospira)* Mira Joana; perquè ets tu, eh. *(s'aixeca i li pica la mà a
contracor)*

ESCENA 4

Entra l'Eva amb expressió aclaparada, caminant com una zombi.

EVA : — **Jo em moro, tio.** (es deixa caure sobre el sofà)

JOANA : — *(contenta)* **No, dona, no! Tot té solució!**

EVA : — **És que tu no ho saps, però la Sílvia i el Raúl es casen.**

JOANA : — **Doncs que es casin! A mi què!**

EVA : — **Sí, però els convidats han fet un grup de WhatsApp, i he vist que cada u haurà de posar un mínim de cent euros pel convit.**

En Martí s'asseu al tamboret fent cara de "ja ho deia, jo".

JOANA : — **Pel convit? Com? No conviden ells, al convit?**

MARTÍ : — **Ara és una enganyifa: et conviden amb uns luxes que ningú ha demanat, però et toca pagar la teva part. I resulta caríssima!**

EVA : — **A mi em va fatal; és una ruïna. I a més hi ha el comiat de soltera!**

(...)

ESCENA 6

Per la dreta entra corrent en Martí, molt alarmat i sense alè.

MARTÍ : — **El meu mòbil, ràpid! On l'he deixat?**

EVA : — **Què passa?**

MARTÍ : — **La Joana, la Joana!** *(corre per l'habitació buscant el mòbil amb la mirada)*

EVA : — **Què? La Joana què?**

MARTÍ : — *(s'atura)* **Una ambulància! Tens el telèfon d'una ambulància?**

EVA : — **Però què li ha passat?**

MARTÍ : — **Ràpid, ràpid, per favor!**

EVA : — *(tecleja al seu mòbil)* **Espera, que ho busco per internet.**

MARTÍ : — *(s'atura i es tapa els ulls amb una mà)* **L'ha envestit una furgoneta!**

EVA : — *(el mira, alarmada)* **Com? L'ha atropellat?**

MARTÍ : — *(camina en cercle, neguitós)* **La furgo ha picat amb la moto, l'ha tirat a terra i ha fugit.**

EVA : — *(aclaparada)* **Què dius! *(tecleja al mòbil)* Mira, aquí. Ambulàncies. Hi truco?**

MARTÍ : — **Sí, sí! Dom!** *(li agafa el mòbil)*

EVA : — *(ansiosa)* **Però com està la Joana?**

MARTÍ : — **La moto li ha caigut al damunt.** *(al telèfon:)* **Hola? Sí; necessitem una ambulància al carrer Espriu 21.**

EVA : — *(ansiosa)* **Cantonada Jonàs.**

MARTÍ : — *(al telèfon)* **Cantonada Jonàs. Sí; una col·lisió entre una furgo i una moto. Sí. Una persona. Sí.**

EVA : — *(ansiosa)* **Ai, per favor!**

MARTÍ : — *(al telèfon)* **Sí, sí; està conscient. Té molt dolor i no la puc aixecar. Trigarà molt?**

(...)

ESCENA 8

Entra en Martí subjectant la Joana per la cintura. Tots dos caminen a poc a poc perquè a la Joana li fa mal tot el cos i en especial qualsevol moviment de l'espatlla esquerra.

MARTÍ : — **No ho entenc; la porta està oberta.**

JOANA : — **Au, au! A poc a poc, tu.**

El veí es gira a mirar-los, i en Martí s'atura, confós, fent aturar també la Joana.

MARTÍ : — *(a la Joana)* Eeeeh... això és casa nostra, oi?

JOANA : — *(amb cara de dolor)* Sí. I aquests és el meu barnús. Au!

MARTÍ : — Aquest és el teu barnús?

JOANA : — *(amb cara de dolor)* I tant. Si ho sabré jo.

MARTÍ : — *(al veí)* Com és que portes aquest barnús?

VEÍ : — *(s'aixeca, tímid)* Éééés que vaig en pijama, i tenia fred.

MARTÍ : — *(a la Joana, sense entendre res)* Va en pijama, tu.

JOANA : — Martí, he de seure.

Tots dos tornen a avançar amb dificultat cap al sofà, la Joana fent cares de dolor a cada pas, i en Martí mirant el veí amb curiositat mentre continua parlant.

MARTÍ : — O sigui... Has arribat aquí en pijama, o t'has posat el pijama quan has arribat?

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com